

“X”, “Y” ve “Z” Kuşakları ve Rabıayı Yitirme Tehlikesi

Prof. Dr.-Ing. Şenel Ergin

1960 İhtilâli üzerinden Emperyalist – Siyonist Yahudi Akılı ile bu akılı sever Akıl, TSK'nın yardımıyla Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığı'na girdi ve yerleşti. TSK'nın ATATÜRK sevgisi ve bağlılığı kullanılmıştı. EMİR-KOMUTA zincirinde yaşamaya talimli akıl bu kez yanlış bir AKLA bağlanmış ve izinde ilerlemişti.

Oysa ATATÜRK, tüm varlık değerleriyle birlikte hiç kavranamamıştı. Bu gerçek, 27 Mayıs 1960 İhtilâli'nin hem nedeni hem de sonucudur. Aslında bu durum, 27 Mayıs 1960 İhtilâli'nin tek gerçek illetidir.

ATATÜRK'Ü tanıyamamış olmak..

ATATÜRK'ÜN bu kültür havzasının insanı olduğunu kavrayamamış olmak..

Bu iki etken Türkiye'nin kaderini çizmiştir.

Çünkü biz Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) askerine, Mehmet'imize, Onun Ocağı'na güveniriz.

Bizler Mehmet'lerimizi bu güvenle davul zurna eşliğinde askere UĞURLARIZ..

Bu Kültür Havzası'nın insanı bağımsız olmayı genetik özellik olarak taşır. İşte ATATÜRK bu Kültür Havzası'nın Karakteristik Özelliği'ni görebilecek kadar Yer'den – Yöre'den olan bir liderdi. BU ANLAŞILAMADI – KAVRANAMADI.

Bu sırada Diyanet İşleri Başkanlığı'na müdahale edilmektedir.

Fıkıh ve Tefsir Âlimi olan ve İstanbul İmam-Hatip Okulu ile Yüksek İslâm Enstitüsü'nde usûl-i Fıkıh ve Kelâm dersleri veren Ömer Nasuhi Bilmen'in, 30 Haziran 1960 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin 5. Diyanet İşleri Başkanı olarak tayin edildiği ve henüz bir yılını doldurmadan 6 Nisan 1961'de de emekliye ayrıldığı bilgisi veriliyor.

Durum değerlendirmesi olarak beyan edilen de şudur:

“Aslında Diyanet İşleri Başkanlığından on ay gibi çok kısa bir süre içinde ayrılmasının gerçek sebebi, o günkü yönetimin Türkçe ezan ve benzeri konularda Ömer Nasuhi Bilmen'i kendi politik amaçlarına alet etmeye kalkışmasıdır. Zira Bilmen de selefleri gibi dinî meseleler söz konusu olunca asla taviz vermeyen bir yapıya sahipti.

Nitekim 1960'lı yıllarda dinde reform imajını Türkiye'nin gündeminde tutmak için büyük çaba gösteren çevrelere karşı, “Bozulmayan bir dinde reform mu olur” diyor ve İslâm'ın ortaya koyduğu iman, ahlâk ve hukuk ilkelerinin orijinalliğini, evrenselliğini kendinden beklenen liyakat ve cesaretle savunuyordu.”¹

¹ ÖMER NASUHI BİLMEN KİMDİR?, <http://www.islamveihsan.com/omer-nasuhi-bilmen-kimdir.html>

Erişim: 11.11.2018

Ayrıca Bilmen'in Büyük İslam İlmihal çalışmasına ulaşabileceğiniz iki web-adresi de ekte verilmiştir.

www.selam.org/book/Buyuk.islam.ilmihali-Omer.Nasuhi.pdf Erişim: 11.11.2018

oynaogrenegitimi.com/kutuphane/Buyuk-islam-ilmihali.pdf

Bilmen'den sonra Kurum Başkanlığı bütünüyle Mason ilâhiyatçılara, Modernist İlâhiyatçı adı altında şarkiyatçılara – tarihselcilere ya da bu yolda eğitilebilecek olanlara – umut vaat edenlere açıldı.

Başarılı bir İhtilâl sonucu, Türkiye'de Toplumsal Formasyonun İdeolojik Düzlemi'nde İnanç Alanı zapt edilmişti. Bilinçdışına hükmeden bir alandı bu ve çok çok önemliydi.

Ancak tek başına yeterli olamazdı.

Türkiye'de Toplumsal Formasyonun İdeolojik Düzlemi'nde başka bir alan daha amaca dönük olarak BOZULMALIYDI..

Çünkü kotarılan bozuk yapıyı sürekli bilinç dışında kalarak gündemde güçlü tutmak olanaksızdır. Süreklilik, amaca uyarlı bozulmuş yapıyı bilinçli sürgitsin üretmekle sağlanabilirdi.

Ve 12 Eylül 1980 günü yine TSK üzerinden başarılı bir ihtilâl daha yürütülerek, Türkiye'nin örgün yükseköğretim yapısına el atıldı. Yükseköğretimin doğru olan üniversite – akademi – yüksekokul dizgesi içindeki bütünlüğü, basamaklı yükseköğretimi bozularak, yükseköğretimin tamamı ÜNİVERSİTE TANIMI ALTINDA ancak eğitim – öğretim niteliği bazında yüksekokul düzeyine indirilerek eşitlendi; görelî değerlendirilebilecek olan serbest bilimsel bilgi üretimi durduruldu. Akademik unvanlara sahip olmayan sıradan eğiticiler, bir günden ötekine Prof. unvanlarıyla donatıldılar.

Türkiye'nin Üniversiter Bilim Evreni'nde LİYAKAT Kavramı yok edildi.

Bu kez askerin güçlü yardımcıları da vardı.. Omuzlarında onlarca Mason yıldızı taşıyan üst rütbeli Masonlar; Prof. Dr. İhsan Doğramacı ve Prof. Kemal Karhan Y.Ö.K.'ü kurmakla görevlendirilmişlerdi. Onlar da aşkla bu şeytan işini tamamladılar.

Yukarıda anlatılan çerçeve son altmış yılın benim bakış açımdan değerlendirilmesi ve analiz özetidir. Eğer bu analiz özetinden **15 Temmuz 2016 Kalkışmasına** bakabilirseniz.. olanı daha farklı değerlendirmeniz de mümkün olabilir..

Artık TSK'ya bakarken.., bu Kurum'da “X”, “Y” ve “Z” Nesli'nin giderek çoğunluğu oluşturabileceği gerçeğini de görmek zorundayız..

Ve **15 Temmuz 2016** gecesi bu Kültür Havzası'nın Türk ve Müslüman yerleşik halkı, **karşısındaki Mehmet'in**, Hz. Muhammet Mustafa'nın (s.a.v.) askeri olmadığını da olgusal bir gerçeklik olarak görüp yaşadı; zaten o gece sokağa çıkıp o olgusal gerçekliğe karşı koyanlar da.. bu Kültür Havzası'nın Türk ve Müslüman yerleşik halkından başkası değildi.. Kentsoylu, yükseköğretimli ve kökü dışardaki şu veya bu örgütlere kayıtlı olanlar kendilerini evlerinde korumaya almıştı. Bunları hepimiz yaşayarak gördük.

15 Temmuz 2016 gecesi,

zamanın egemen ruhunu gözardı etmeksizin, TSK'ya olan güvenin, bağlam bağımlı olması gerektiği,
çok dikkatli yaşama zorunluluğu,
her fırsatta öncelikle dile getirilen jeopolitik değerlerin yanında bu topraklarda yaşanan benzersiz maddi ve manevi birikimleri korumanın herkesin doğrudan sorumluluğunda bulunduğu anlaşıldı.

Bence o hayırsız gecenin hayırlı sonucu da buydu: güven içinde uyuyan Türk – Müslüman Ruhu uyanmıştı ve camı pahasına neleri koruyabileceğini açık ve net göstermişti.

İşte ATATÜRK'e yakışan da, O'nun askerleri de bu sorumluluğu taşıyabilenlerdir. Yani, söylemeye izin varsa, ATATÜRK'ÜN RUHUNU taşıyabilenlerdir. TSK bünyesine sızan, Emperyalist – Siyonist Akla ram olmuş akıllar değil.

1980' li yılların ilk yarısı.. DEÜ Mimarlık – Mühendislik Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümünde görevliyim. İhtilalci Orgenerallerin yarattığı psikolojik travma altında hepimiz şaşkın durumda yaşamaya çabalıyoruz. Herkesin kendini kurtarma yöntemi farklı, kendisi için çalışıyor. Bir de benim gibi şaşkınlar var: henüz neyin kurtarılmaya değer olduğunun kararını veremeyenler. Gün geldiği gibi yaşanıyor. Karar verilememesinin kayda değer nedeni de, verilerin her gün değişiyor olabilmesi.. Her yeni günde daha ne gelebileceğini bekler durumdayız. Bugün karar verdiğimiz yarın eksik kalabiliyor. Neredeyse her hafta değişen yönetmelikleri – yönergeleri kavrayamaz olduk. **Ortaöğretim öğretmenlerine dönüştürülme gayretlerine muhatap olmuş durumdayız, şaşkın bakıyoruz.**

Ancak okulda alışılanın dışında farklı bir dalgalanma da sezmekteyim. Peşinde değilim ama.. uzaktan da anlayamıyorum. Sordum.. alaycı bir gülümsemeyle “yeşil karta başvuru haftası” dediler. Peki, yeşil kart nedir.. İnanılmaz ama.. bilmiyorum.

Burası Türkiye, üniversite mekânı ve öğrencileri de göçmen değil.. Yeşil kart da neyin nesi oluyor.. bunu Berlin'de yaşarken de duymamıştım.

Zihne alınan travmanın insanı nasıl yere indirebileceğini ve insanın kendi değerini ne kerte düşürebileceğini o gün yeni bir neden üzerinden tekrar izledim.

Hemen üzerine girdiğim derste, lisans 3. sınıf öğrencileriydi sanırım, ellerde form kağıtları, derse girdiğimin farkına varmamış gibi tavırlar, süren konuşmalar.. Genç yaşamlar için günün görünen en önemli konusu: Yeşil Kart.

Kürsüye oturdum, bekliyorum ve öğrencilere dikkatle bakıyorum. Birinin “hocam bugün son gün de ondan” dediğini duydum. Birbirlerini uarmaya başladılar: ders var, hoca geldi.

Çok kötüyüm; bu durumda ders yapamam. Her şey çok anlamsız gelmeye başladı. Dersten çok daha önemli şeyler yapılmalı.. sözün tükendiği yerde ne yapılabilir.. onu da bilmiyorum.

Bir sınıf dolusu kurumuş kuru kalabalık, hepsinin tek bir dileği varmış gibi görünüyor: “American” vatandaşı olmak.. Türkiye’den kaçmak.

- “Neden yeşil kart almak istiyorsunuz.”
- “Daha iyi bir yerde yaşamak için, hocam.”
- “Tamam.. Türkiye’yi yaşamak isteyeceğiniz hale getirmeyi neden düşünmüyorsunuz.”
- “Ben kendimi düşünürüm hocam, Türkiye’yi kurtarmak kolay değil.”
- “Ben de daha iyi bir yerde yaşamayı, daha iyi olanaklara ulaşmayı istiyorum. Nerede olursa orada yaşarım, hocam. Fark etmez.”
- “Uğraşmak kolay değil, hocam. Ömür tüketmek gerek.. Bana ne.”

Bu çerçevede uzayıp gidecek gibi görünen sözde bir sohbet. Ne söyleyebileceğimi düşünüyorum. Düşündüğüm her sözcük, yüksek sesle söylemek istediğim her kelime onlara hakaret gibi gelecek. Anlamı yok, anlamayacaklar da.

- “Çocuklar siz neden devrimci olmuyorsunuz.. Kendinizi neden böyle olağan üstü güçlü hissetmiyorsunuz. Yanlış olduğunu düşündüğünüz şeylere öfkelenmiyorsunuz.. Gençliğin gücü her şeye karışmak, her yanlışını değiştirmek ister.. Böyle hissetmiyor musunuz..”
- “Yok.. hissetmiyoruz, hocam.. ben kendimi kurtarsam bana yeter.”
- “Ha.. yeşil kart seni kurtaracak”
- “Kurada çıkarsam.. evet.. denerim.”

45 dakikalık bir ders böyle geçecek gibi görünüyor.. Sonuçta dayanamadım.

- “Çocuklar, siz neden bu kadar yaşlısınız.. Nasıl bu kadar yaşlanabildiniz.. Daha hayata yeni başlıyorsunuz. Güvenli bir hayatın peşinde kendi gençliğinizden vazgeçtiniz. Bu yaptığımızı elden ayaktan düşmüş yaşlılar yapar; başka bir iş için gücü, kuvveti kalmayanlar yapar. Ayrıca sizleri bu yaşınıza kadar besleyip büyüten ve okutan da Türkiye.. Sizin Türkiye’ye verebileceğiniz hiçbir şeyiniz yokmuş. Gerçekten çok üzüldüm. Siz olmasanız da olur. İstedığınız yere gidebilirsiniz. Ömrünüz dilenmekle geçecek.

Dersten çıktım ama girdiğimden daha da karamsar olmuşum. Oğün – bugün ben bu “X”, “Y” ve “Z” gençliğine güvenemiyorum. Sadece Türkiye’dekilere değil.. Alman gençliğini de çok iyi bilirim. Ancak derdim şudur: 1970 Yılı’nda Federal Almanya’ya giderken, benim geride bıraktığım gençlik böyle değildi.

Yıllar yıllar geçti.. Sıradan yaşlılığın bencilliğini gençlerde görmek neşemi kaçırıyor; onlarla pek ilgilenmiyorum. Çıkmaz yollarda kör dögüöşlere katılamam; vaktim ve zamanım çok kıymetlidir. İyi bir hocayım, iyi anlatırım; bana ilgi duyan, peşimden gelen öğrenciler her zaman olur, oluyor ve sadece onlarla ilgilenirim.

Ve sadece onların isimlerini ezbere bilirim. Yıllarca sınıflardaki kalabalığın isimlerini ezbere bildiğim hiç olmamıştır. Öğrencinin “sevdiği hoca” olmak fikri beni ilgilendirmez. Ben

üniversite profesörüyüm ve öğrencilerimi sanki üniversite eğitimi alıyorlarmış gibi eğitmeye çalıştım. Sadece bu nedenle anlattığımı anlayan, anlamak isteyen öğrenciyle ilgilenirim. Yaşam fuzuli ya da nafiye enerji harcayacak kadar uzun değil; değer olana dönersin ve emeğin ve zamanın çoğalır; Türkiye için bundan daha değerli çalışma olabilir mi.. Türkiye için çalışmak, Türkiye için üretmek ve Türkiye için çalışacak olanları eğitmek.. Elli yıldır bitmez tükenmez bir enerji ile bunu yapmaktayım, enerjimi de kendim üreterek.. çünkü böyle çalışanlara kimse yardım etmez ve yardım etmek istemez.. tehlikeli görünürüz.

Derken.. **“Gezi Gençliği”** olarak anılacak olanların zamanı geldi. Basılı olan her yazıyı okuyorum; TV’nin her kanalını izlemekteyim; canlı yayınları, katılanlarla yapılan söyleşileri seyrediyorum. Gördüğüm şey, tabaka tabaka farklı kurgulanmış bir panayıır şenliği.. yaygın yüzeysel seyrettiğinizde gördüğünüz şey başka, bir noktadan derinlemesine izlemek istediğinizde gördüğünüz şey başka.. Mutlak olan ise katılımcı aymaz gençliğin eğlence isteği; sürekli olarak dile getirdikleri tek dertleri ezberledikleri şey:

“Erdoğan gitsin.”

“Peki.. öneriniz nedir.. Yerine kim gelmeli.”

Baş masum sallanıyor: “o sonra düşünülür, önce Erdoğan gitsin.”

Utandıran bir “gezi gençliği”.. kimilerinin “Türkiye’nin geleceği olarak gördüğü gezi gençliği”..

Türkiye’nin değerini “gezi gençliği”nin değerine indirgeyen ve onlara gelecek olarak bakan ve hemen ardı ardına kitaplar yayınlayan üni. Prof.’larını seyrederken, bunlar benim göremediğim neyi görüyorlar diye de düşündüğüm olmuştur.

Ancak onların ortak özelliklerini fark ettiğinizde durum değişir:

Sabetaycı köke sahiplik;

Hıristiyan inancına gizli bağlılık;

saklanan “American vatandaşı” olma durumu – çifte vatandaşlık;

(elbette gizli) CIA Ajanlığı;

Hür ve Kabul Edilmiş Mason Localarına, olmadı Roteryan Klüplerine, olmadı Lions Derneklerine üyelikler;

çok uluslu Emperyalist-Siyonist şirketlere gizli ortaklıklar;

hatta MİT Ajanlığı bile söz konusu edilir..

Hangisine inanırsanız.. hangisini bilebilerseniz.. Ama olağan dışı bağlantıların olduğu kesindir. Prof.’ları farklı eksenlerde hamarat hamarat konuşuran da bu gizli bağlantılarıdır.

Bana gelince.. “gezi gençliği”ni de sevemedim.. Bu toprağın yarattığı kültürün ürünü olmayı sevemiyorum.. Kalbim içine doğduğum kültüre ve Bayrağımıza bağlıdır, onları severim. Bir de Türk - Müslüman ve kuramsal düzeyde bilimle uğraşan bilim adamı olarak hem yaptığım işe hem kendime bağlıyım ve saygı duyarım. Ve bu duyguları benden hiç bir şey ve hiç bir kimse bugüne kadar alamadı – alamaz. Ölebilirim.. ama bunları kaybedemem. 20 yaşında da böyle düşünüyordum, 70 yaşında da böyle düşünüyorum ve ben hiç

yaşlanmadım.. Gençliğin o ruh gücünü / olumlu anlamda devrimci gücünü hiç kaybetmedim.. belki de o yüzden bu günün yaşlı ruhlu gençlerini sevemiyorum. Bencil davranışlarını, sadece kendileri için yaşama isteklerini anlayamıyorum. Sürekli almak isteyen ve alan.. ancak kendini borçlu hissetmeyen ve vermeyi hiç düşünmeyen bu gençliğin sevilecek bir yanını göremiyorum.

Bu bağlamda dünya gençliğinin “X”, ya da “Y” ya da “Z” kuşağı olarak kodlanması da kendi başına insan zihnini yönlendirme gayreti içindedir. Bunlar alfabenin son harfleridir. Kuşakların gelişimleri, ya da istenen kıvama gelmeleri sürecinin tamamlandığına işaret edilmektedir. Bu akla göre “Z” kuşağı özellikleri üzerinden insan nesli sürdürülebilirse istenen gelişme de dünya çapında sağlanmış olacaktır.

Aynen bir zamanlar CIA’nın, adları batası maaşlı ideologlarının ürettikleri makaleler üzerinden dünya üni.’lerine Kapitalizm’in “olgunlaşmış teori” olduğunu belletmeye çalıştığı gibi. “Tarihin Sonu” geldiğinden ve bilimde de olgun teoriye ulaşıldığından, bundan böyle düşünmeye ve bilgi üretmeye gerek kalmadığı, düşünmeden de iyi yaşamının mümkün olabileceği söyleniyordu.

“Yeni nesil” konusu üzerinde yapılan çalışmaların tamamlandığı ve istenilen özelliklere ulaşıldığı haberi de alfabenin “Z” harfi üzerinden beyan ediliyor olabilir mi..

Hoca, aklını bunlara harcama dersiniz.. derim ki, tümünden harcanmamak için, aklı önden sürmek belki daha iyi olabilir.. İsterim ki, benim için kimse, benim yerime ve benim adıma düşünmesin. Sonuç benim hayrıma olmaz.

Evet.. şimdi bu harflerle nesil özellikleri bağlamında seviye değerleri ifade edilen kuşakları ele alabiliriz. Onları bu yazımı okuyanlar için ayrı ayrı değerlendirir ve aile düzeyinden başlamak üzere toplumsal bağlara kadar yıkıcı ve dağıtıcı ortak özelliklerini analiz edebilirim.. Ne kadar savunmasız olduklarını, kendilerini ancak başkalarının gözleri üzerinden değerlendirebildiklerini ve bununla koşut yakın – uzak çevreleriyle çok dar bir çerçevede iletişim kurabildiklerini, yüzyüze iletişimde konuşma – anlama özürü olduklarını, “özgüvenleri yüksek bir gençlikten” söz edilmesine karşın gerçeğin bunun tam tersi olduğunu ve özgüven denilen şeyin bir çeşit cesaret duygusuna indirgenerek bunun da sürekli bağımlılık yapan inorganik kimyasallarla takviye edilmesine alışılmış olduğunu.. ve aslında fevkalâde yalnız bir ruh olduklarından.. fiziki mekânlarında tek başlarına zaman geçiremediklerini, tek başlarına var olamadıklarını.. elektronik iletişim dünyalarının olağanüstü geniş olmasına karşın varlık dünyalarının da çok dar olduğunu anlatabilirim.

Bunu yaptığımda okuduklarınıza belki önce inanamaz, ama kolayca reddedemeyeceğiniz kadar tutarlı bulduğunuzda da itemeyebilirsiniz.. Yani sizleri ikna edebilirim..

Ancak.. benim derdim yazılarımı okuyanları ikna etmek değildir; benim derdim, her insanın düşünmesini sağlamak.. düşünmesine vesile olmak.. düşünmek isteyenlere de yol göstermek..

Çünkü ben bilimsel bilgiyi önce kendi merakımı gidermek için.. yani kendim için üretirim.. ufku aydınlatmak için.. daha uzağı görebilmek için üretirim.. Bir kitap okumak benim için, mutfağa girip önce pişirmek sonra da afiyetle – zevkle onu yemek gibidir. Bunları kendi varlık ihtiyacım için yaparım.

İkna edilmiş insanlarla yol alınamaz. İnsanlarla yıllarca uğraşırız, onları eğitir, çalışmalarını sağlarız.. ulaştığımız sonuç onların sizden alabildikleri kadar olur. İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de odur. Bu sokak bilgeliğinin dışına taşan insan örneği sayısı çok azdır. Bu işin peşinde bir ömür harcayabilirsiniz ama ulaştığımız şey verdiğiniz emeğe değmez.

İkna edilmiş insanı elindeki olanakları kullanarak başka bir şeye ikna edebilecek başka bir insan her zaman bulunur. En büyük ikna edici de insanın bizzat kendi nefsidir, bedenindeki kontrol edemediği hormon salgıdır, cinsel dürtüleridir.. özetle bunlarla haricen savaşılamaz.

“X” ya da “Y” ya da “Z” kuşakları da kendi çocuklarımız ya da kardeşlerimizdir. Onlar bizim kişisel “dertlerimiz” ya da “meraklarımız”dır. Onların Emperyalist – Siyonist projelerinin “araştırma nesnelere”ne dönüştürülmesini tehlikeli görüyorsak.. şayet görüyorsak.. her ne yaparsak kendimiz için yapacağız demektir ki, bu iş de başkalarına bırakılmaz

Evet, bu yazı ile 50 yıllık zihinsel uğraşın – emeğin ve kişisel deneyimlerin ulaştığı bilgi aktarılmaya çalışıldı.. dilerim ve umarım sizlere ulaşmışımıdır.

Allah’a emanet olun.